

Thơ Thiên

NHƯ NHIÊN – THÍCH TÁNH TUỆ [33 Bài]

Từng ngày nhớ Phật

Mùa Xuân ngồi niệm Phật
Lượng đất trời rộng thênh
Nghe Xuân về rót mật
Với yêu thương, thanh bình.

Mùa Hạ ngồi niệm Phật
Nắng trái vàng tâm tư
Cõi đời dù oi bức
Vẫn thanh lương, khoan từ.

Mùa Thu ngồi niệm Phật
Lá u sầu nhẹ buông
Bao muộn phiền nhân thế
Thoáng mây về xa phương..

Mùa Đông ngồi niệm Phật
Niệm dần vào lắng sâu
Thân và tâm hợp nhất
Đau thương hóa nhiệm màu.

– Bốn mùa con niệm Phật
Mời Phật vào trong tâm
Rải lòng từ khắp cả..
Tây Phương nào xa lắm.

Từng ngày con nhớ Phật
Gỗ mục thành phong lan.
Cùng con ong, cái kiến..
Sẽ thành Phật xếp hàng.

Từng giờ con nhớ Phật
Đời bao dung, dịu dàng!
Chợt hiểu tâm là Phật
Phật không rời thế gian.

Namo Buddhaya
Như Nhiên - Thích Tánh Tuệ

Mơ Hoang

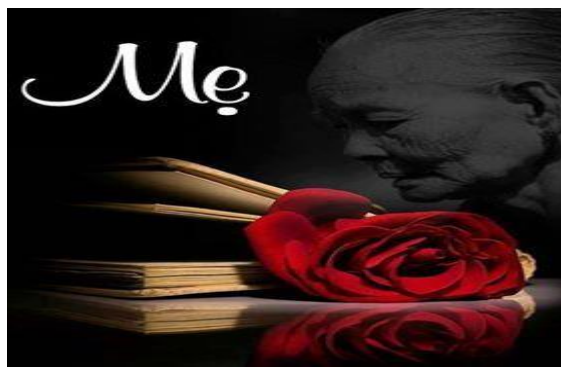
*Không ai sống mãi trăm năm
Thế mà tính chuyện xa xăm ngàn đời
Không ai biết được tuổi trời
Mà ôm mộng tưởng đối đời thế gian,*

*Không ai đẹp mãi dung nhan
Mà mong hoa thắm chẳng tàn chiều hôm.
Nào ai vui mãi không buồn
Dùng dằng, đan díu.. cuối đường chia xa..*

*Thở vào.. có lúc thở ra
Giữa hai hơi thở.. đời ta lắm điều?
Không ai dám bỏ tình yêu
Dù tình ẩn chứa bao nhiêu lụy sầu
Có ai tóc chẳng bạc màu
Mà hoài dệt mộng bên cầu tử sinh.
Ít ai hạnh phúc một mình
Nên đành đánh đổi.. mong tìm chút vui.*

*Không ai ưng bước trở lui
Nên đường thiên lý ngậm ngùi ruổi dong.
Mấy ai về lại với lòng
Thú đau thương.. nhận chìm trong vô thường.
Không ai sống mãi miên trường
Thì xin nhớ lẽ Chân thường tại Tâm .*

Như Nhiên –Thích Tánh Tuệ
Himachal Jun 2014

Vọng Mãi Lời Ru

À ơi.. con ngủ cho tròn
Mẹ ru.. bế cặn non mơn vắn ru
Ơi à.. giấc ngủ mùa thu
Mẹ đưa qua những sương mù tháng năm.
Bàn tay lót chỗ con nằm
Dịu dàng ấp ủ, âm thầm sớm khuya
Lời ru thấm đượm tình quê
Ầu ơ.. lặng cả tiếng ve muôn phiên.

Ơi lời ru mẹ dịu hiền
Cho ngày thơ dại thần tiên ngọt ngào,
Bàn tay mang phép nhiệm màu
Chắt chiu, mưa nắng dãi dầu vì con
À ơi.. con ngủ cho ngon..
Một vầng trăng khuyết đã tròn giữa đêm.
Lời ru gieo hạt bình yên
Mây trời rủ xuống ngoài hiên ngủ vùi

Mẹ ru ấm chỗ Ngoại ngồi
Cho phai thương nhớ ngậm ngùi tử sinh.
Ru con, mẹ cũng ru mình
Ru niềm đau thừa bóng hình cách xa
Ru cho vện cả tình cha
Quan san vạn lý thiết tha giống nòi..

- Lớn khôn cách biệt mẹ rồi
Lời ru theo vạt bước đời của con..
Ru Đời, ru Đạo vuông tròn
Thiên thu tiếng mẹ hóa hồn núi sông..

Như Nhiên - (Thích Tánh Tuệ)

Hạnh Phúc là khi..

Hạnh phúc là khi biết trở về
Từ hun hút mộng nẻo sơn khê
Từ trong tăm tối bao mờ mịt
Chợt ánh dương bừng soi bến mê .

Hạnh phúc là khi biết được Người
Đôi bàn tay đã biết buông lời
Những ngọn gió trần.. thôi vương bận
Mặc nắng, mưa qua.. giữa cuộc đời..

– Xưa là hạnh phúc bên kia núi
Là..” cỏ bên đồi ngan ngát xanh ”
Ngày nay chưa sống, mơ ngày tới
Thực tại vui quên rất đoạn đành..

Hạnh phúc giờ đây buổi sớm mai
Mỉm cười nhận diện lá hoa phai
Mùa thu đã đến trong thâm lặng
Bên những dòng xe nổi miệt mài..

Thanh thản là khi tóc đổi màu
Hiều ngày sắp tới sẽ về đâu..
Biết trăm năm hẹn cùng sương khói
Vạn sự trôi về nơi bể dâu..

Hạnh phúc là khi giữa đời thay
Lặng yên – trọn vẹn phút giây này..
Ngắm bình minh đến, hoàng hôn lại
Thả hết ưu phiền.. theo gió bay..

Như Nhiên- (Thích Tánh Tuệ)

Như thị nhân gian

Gạn hỏi lòng mình thực tỉnh chưa
Hay hoài đan dứ nứ .. dây dưa ?
Nụ cười Linh Thửu nghìn năm vẫn..
Chỉ tại trần tâm cứ lững lờ.

Gạn hỏi mùa Thu mấy tuổi rồi
Lá vàng mấy độ lạnh thăm rơi
Ai đi hun hút phương trời mộng
Sáu nẻo trăm luân có rã rời ?

Gạn hỏi dòng sông, chạnh nhớ nguồn
Vớ mây hiền hậu ngủ đầu non
Nghìn trùng lưu thủy sông còn nhớ
Hay cách xa, lòng quên sắt son ?

Gạn hỏi con đường chạy mãi đâu
Có nhớ nguyên lai thuở bắt đầu ?
Gót chân phiêu lãng mờ nhân ảnh
Cố quán nay chìm trong bể dâu.

Gạn hỏi hoa Tường Vi trước sân
Nở, tàn sao dạ khách băng khuâng!
Có gã thi nhân lòng mê muội
Lưu lạc thiên thu với lục trần.

Gạn hỏi từ đây chuyện tử sinh
Thấp hèn say mộng.. một câu Kinh
Hay là vẫn thói đời du tử
Ưu thú đau thương, kiếp gặp ghềnh ?

- Thôi, đừng gạn hỏi thêm chi nữa
Ai về, ai ở, chẳng ai trông!
Nhân gian như thị từ muôn thuở
Kìa, mảnh thuyền trôi giữa sắc, không.

Như Nhiên
(Thích Tánh Tuệ)

Hai Ngọn Sóng

***Con Sóng nhỏ nghìn năm ôm buồn tủi..
Sao đời mình bé bỏng chẳng bằng ai!
Trong thâm lặng sóng đi, về thui thủi
" Kiếp đời ta.. có lẽ.. đã an bài? "***

***Một sớm nao sóng mơn man tìm đến
Miền khơi xa trò chuyện với trùng dương
Sao lạ thế, thân anh không bờ bến
Phận tôi hoài trong nhỏ nhắn, thê lương?***

***Con sóng lớn xoa đầu cười sóng nhỏ
Này, phải chăng vì nghĩ thế em buồn?
Em nhìn lại thân chúng mình sẽ rõ
Ta và em, hai giọt nước chung nguồn.***

***Trong bản thể mình nào đâu to, nhỏ
Không thấp, cao, không giàu, khó, chia phân
Em thấy khác vì nhìn trên "cái vỏ"
Rồi vui, buồn rồi biên giới, cách ngăn!***

***Em nhìn kỹ, trong em là ta đó
Và trong ta, có cả cuộc đời em.
Mình vốn dĩ trong nhau từ muôn thuở
Cách xa vì xây đổ kị, hờn ghen..***

***Con sóng nhỏ cúi đầu cười bến lên..
Bao nỗi niềm sương khói tận trùng khơi .
Rồi bất chợt vỡ tan hòa trong biển
Hai Sóng từ hôm đó một tên thôi.***

**Như Nhiên
(Thích Tánh Tuệ)
Thiền biển - California tháng 4.2015**

Nếu Yêu Là Nghĩa Sống

Hãy cứ yêu, nếu yêu là lẽ sống
Nhưng chớ nhầm dục vọng với tình yêu,
- Mây rủ gió bay qua trời cao rộng
Chẳng trối nhau nên tự tại rất nhiều..
Nếu biết yêu trái tim bừng lửa sáng
Xót thương người trong khổ nạn, gầy hao
Vì lắm lúc đời như dòng sông cạn
Có tình yêu, lai láng giọt mưa trào.
- Em hãy đến bên tôi đừng e ngại
Đóa sen hồng này ưu ái gửi trao,
Đời du sĩ tôi chân trần, áo vải
Túi đông đầy nhật, nguyệt với trăng sao..
Em có biết, tình yêu màu nhiệm lắm!
Nếu bàn tay quen nắm, biết buông ra
Cứ thầm lặng, yêu đâu cần vội vã
Giữa muôn loài thấy lại bóng hình ta..
Đừng đuổi bắt những cuộc tình dâu bể
Bao kiếp rồi tuổi lệ đã trùng dương
Ngồi yên nhé, cùng phát lời hải thệ
Thắp đèn tâm cho rạng nẻo vô thường..
Hãy cứ sống, yêu với lòng biển rộng
Nắng mai ngời.. bừng giấc mộng, thanh thang..

Thích Tánh Tuệ
Mumbai – South India Oct 2014

Khoảnh Khắc Thiên Thu

*Khoảng cách là bao giữa Có, Không?
Sống, chết xưa sau một thể đồng
Trăng sáng đêm này, trăng thiên cổ
Hiện bóng nghìn thu trên bến sông.*

*Xuân nay hoa nở màu xuân trước
Khoảnh khắc tương phùng với vạn niên,
Ai nhọc mái chèo trôi ngược nước
Đâu biết "bờ kia" ở tại tiền.*

*Một thoáng chớp mi trời đất rộng
Giáp mặt muôn trùng nơi phút giây
Áo ai qua núi bay lồng lộng
Buông tiếng cười khan thoát mộng ngày.*

*Ngăn cách là bao giữa khóc, cười
Bến bờ sinh, tử thực trò chơi!
"Ma Ha Bát Nhã ba la mật"
Hạt cát ngời.. thiên thu, khắp nơi..*

Như Nhiên
(Thích Tánh Tuệ)

Một Chút Thôi!

Một chút của những bước chân
Cố hương ngàn dặm cũng gần một khi..
Một vài đá sỏi li ti
Hẹn nhau thành núi Tu Di có ngày.

Một chút tình thương mở bày
Người vui – mình cũng đông đầy niềm vui.
Một chút nhường nhịn, bước lui
Nghe hồn thanh thản biển trời bao la
Một chút tha thứ, bỏ qua
Ngày mai vẫn đậm chung trà đệ huynh
Một chút cử chỉ chân tình
Khổ đau.. gửi lại ánh nhìn Tạ ơn.

Một chút xoa dịu nỗi buồn
Khô khan dòng lệ tủi hờn bấy lâu.
Một chút lời hỏi han nhau
Lòng biên giới bỗng.. nhịp cầu bắt sang.

Một chút thôi, giọt nắng vàng
Cũng làm ấm buổi Đông sang lạnh lùng
Một chút nển giữa gian phòng
Bóng đêm muôn thuở bàng hoàng, lặng thinh..

Một chút tiếng Kệ, lời Kinh
Chiều kia rơi vỡ tâm tình u mê.
Một chút gieo hạt Bồ Đề
Vị lai hoa Giác xum xuê đầy cành.
Một chút là ý niệm lành
Đâu ngờ.. giọt nước viên thành cơn mưa..

Một chút ni chớ hững hờ
Đời nghe an lạc từng giờ gọi tên.
Một chút này chẳng bỏ quên
Con đường hạnh phúc bước thên thang hoài.

Thích Tánh Tuệ

Bận Lòng Chi Nữa..

Dù đã gặp qua lắm cụ già
Ai hay mai đó cụ là ta ?
Vẫn lo xuôi ngược đời cơm áo
Linh hồn hoang phế cõi tha ma..

Dù đã thấy nhiều những nạn tai
” Chuyện ấy.. đời ta sẽ đứng ngoài! ”
Say sưa tạo ác quên hành thiện
Bất chợt tai ương đến thở dài..

Dù biết chung quanh lắm khổ, buồn
Ái tình, danh, lợi mãi tơ vương..
Bôn ba, tất bật quên nhìn lại
Khỏi kẻ về không ở cuối đường.

Dù thấy bao nhiêu kẻ chết rồi
” Mình không như thế, chuyện.. xa xôi!! ”
Chẳng một ai tin mình sẽ chết
Bất chợt, vô thường sóng cuốn trôi.

- Ai đã Thấy, Nghe, Biết cả rồi
Thì về, kéo muộn bóng chiều rơi
Mồ hoang lắm kẻ còn xanh tóc
Bận lòng chi nữa.. Dã tràng ơi!

Thích Tánh Tuệ

Vọng Tiếng Kinh Xưa

**Ta ngỡ hồn ta những miếu đền
Từ trong vạn cổ kiếp không tên
Vẳng nghe như tiếng ngàn xưa gọi
Tâm thức trở mình sau lãng quên.**

**Chung bước ta về nơi cõi Tâm
Giữa vùng Thạch động chốn nghiêm thâm
Dập đầu phủ phục bàn chân Phật
Mà nghe rơi rụng những mê lầm.**

**.. Dòng thời gian chảy ngang trần thế
Muôn sự chìm trong lẽ Sắc, Không
Tiền nhân nay biết tìm đâu nữa
Bài Kinh vách đá đã rêu phong.**

**Ta trở về thăm chốn tịch liêu
Ôi đời thanh thản biết bao nhiêu!
Bôn ba vạn kiếp nơi trần mộng
Sao bằng khoảnh khắc sống tiêu diêu...**

**Ta ngỡ hồn ta những mái chùa
Sau làn sương phủ kiếp hoang sơ,
Ta về gióng lại hồi chuông sớm
Một thoáng Thiền tâm.. chạm bến bờ.**

Thích Tánh Tuệ

"Hoa đốm", nào thấy ai!

Nếu Khổ kia là thật
Thì không dứt được đâu!
"Khổ" sẽ theo ta mãi
Muôn đời... sống chung sầu.

Nếu Vui kia là Thật
Thì vui mãi không buồn.
Sáng qua cười hỉ hạ
Chiều ni. Lạ, sầu tuôn !

Nếu Buồn kia có thật
Sau chia ly , ai cười ?
Giọt lệ nào nhỏ xuống
Cho cây đời nụ tươi !

Nếu mây kia là thật
Làm sao hóa thành mưa .
Còn mưa kia nếu thật
Nắng chỉ là .. trong mơ .

Em xưa là Bạch Tuyết
Cuộc đời nhìn ngẩn ngơ...
Tóc chiều nay lau trắng
Chừ biết tìm.. em mô?

- Nếu Bệnh, Già có thật
Làm sao thoát được đây ?
Có Người ngàn xưa đó
Đã bước qua lối này.

Tất cả là mộng mị.
Ai nắm được làn hương.
Vạn sự tuồng ảo hóa.
Chấp đắm làm đau thương..

Nỗi khổ kia nào có
Một khi tỉnh mộng dài
" Cái Ta" tìm đâu đó
"Hoa đốm", nào thấy ai!

Thích Tánh Tuệ

Túy Sinh

Lang thang sáu nẻo luân trầm
Cỏ cây thấy cũng lặng thầm xót thương
Niềm vui chưa trọn đã buồn
Nụ cười chưa tắt, lệ tuôn ướt đời.
Nắng, mưa.. tóc đã bạc rồi
Vẫn chênh vênh, vẫn chơi vơi dạ sầu.
Đâu nhìn ra thuở ban đầu
Đâu tìm ra mối chỉ nào vương chân.

Ngày qua tháng lại phong trần
Theo dòng thịnh sắc.. ân cần rủ rê..
Dùng dằng.. một cảnh hai quê
Nửa lên yên ngựa, nửa mê cung đàn.

Mở to mắt, vẫn mơ màng
Từng chiều rót chén tiễn hoàng hôn say..

Mảnh hồn lớp lớp mây bay
" Mộng trung " đâu biết mặt mày thuở nao!
Vẫn vương vị ngọt chiêm bao
Mà đành cam chịu giam vào Tủ, Sinh
Vui qua, khổ tới lênh đênh..
Đường xưa ai nhớ bước thên thang về...

Vẫn chờ ai, cội Bồ Đề
Ngàn năm bóng đổ bên lề nhân gian..

Thích Tánh Tuệ

Như Phật

Em hãy NHÌN NHƯ PHẬT
Ánh mắt Từ mệnh mông
Nhìn người và nhìn vật
Với chan hòa, cảm thông.

Em hãy NGHE NHƯ PHẬT
Nghe với tình bao la
Khi lòng không biên giới
Hiếu, thương đời sâu xa..

Em hãy CƯỜI NHƯ PHẬT
Nét bao dung, hiền hòa.
Nụ cười Chân, Thiện, Mỹ
Làm đau thương.. xóa nhòa..

Ta hãy NGỒI NHƯ PHẬT
Trầm hùng tựa núi cao.
An nhiên và bất động
Giữa cuộc trần lao xao..

Rồi ta ĐI NHƯ PHẬT
Bước an lành, thanh thoi.
Muôn lối bừng hoa nở
Làm đẹp thêm cuộc đời.

Và ta.. THỞ NHƯ PHẬT
Thở chậm và thở sâu.
Để nghe từng mạch sống
Có bình an, nhiệm mầu.

Mình là con của Phật
Nhiều, ít nên giống Người?
Nơi nào ta có mặt
Có Niết Bàn, an vui.

Thích Tánh Tuệ

Thôi Kiếp Đi Hoang

**Một mảnh hồn nho nhỏ
Như mây hoài lang thang
Chẳng khi nào dừng lại
Sống lạc loài, hoang mang..**

**Hồn âu lo, thấp thỏm
Trên vụn nẻo đường đời
Niềm vui nằm phía trước
Cỏ xanh bên kia đồi..**

**Hoa từng ngày tươi nở
Nhưng đời không nụ cười
Mỗi ngày hoài trần trở
Hạnh phúc nào xa xôi..**

**- Một hôm hồn an tĩnh
Quay trở về với thân
Thở vào, ra, dừng lặng
Nghe đời vui.. trong ngần.**

**Thì ra chân hạnh phúc
Nằm ngay trong cõi lòng
Bình yên và sâu lắng
Chan hòa cùng mệnh mông.**

**Một mảnh hồn du thủ
Vừa tìm thấy quê nhà
Tại nơi này đã đủ
Dứt thẳng trầm, xót xa...**

Thích Tánh Tuệ

Như Thế Là Tôi

**Tôi xin sống đời của nắng
Nắng hong khô mọi nỗi phiền
Để nghe tâm hồn phẳng lặng
Giữa đời giông bão triền miên..**

**Tôi xin sống đời của mưa
Mưa qua bao vùng đất rộng
Một giọt cuối còn đọng đưa
Cũng tan.. cho mềm cõi sống.**

**Tôi xin làm cơn gió lộng
Xua tan nóng bức trưa hè
Hương cau thoảng kể giấc mộng,
Tóc vờn bay mát chiều quê..**

**Tôi mơ thành dòng sông nhỏ
Thả những nỗi niềm trôi đi
Vẳng nghe đôi bờ lá cỏ
Vui, buồn.. giữ lại làm chi!**

**Và tôi nguyện làm mặt đất
Chấp nhận này rác, này hoa
Hận thù hay lời ngọt mật..
Cũng thấy đâu gì khác xa!**

**- Tôi chỉ là áng mây qua
Giữa trần gian nằm mộng mị
Mây chẳng có nơi làm nhà
Để vấn vương hồn vạn kỷ.**

**Phiêu du.. tôi vào cõi Ý
Rồi trở về trong phút giây
Cái Biết sáng ngời muôn thuở
Dù đời lúc tỉnh, khi say...**

Thích Tánh Tuệ

Về Lại Nguồn Chân

Sẽ chẳng bao giờ nguôi khát khao
Nếu lòng ta mãi cứ lao xao..
Đi tìm nước biển hồng vơi khát
Hạnh phúc đã ngằm ôm đón đau!

Sẽ chẳng khi nào thỏa ước mong
Bao người đã đến trở về không.
Hoa đời vui ngấm từ nguyên vẹn
Vội ngắt làm tay nhỏ máu hồng.

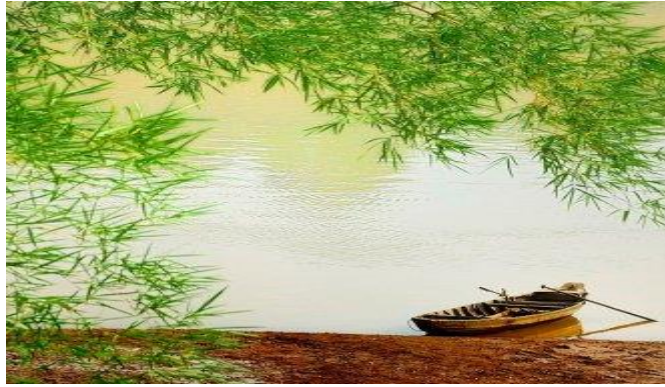
Ta mãi trông đời kia cỏ xanh
Ngựa lòng chưa mỏi vó phi nhanh,
Tà dương vội khuất trên đầu núi
Mộng ước đầy vơi cũng đoạn đành..

- Khi dừng chân lại, thôi tìm kiếm
Chợt thấy hoa cười trên lối đi.
Khi nổi khát khao.. vừa tắt lịm
Cõi lòng tươi nở đóa lưu ly.

Sẽ thật bình yên khi nhận ra
Suối nguồn phúc lạc vốn trong ta.
Những "viên ngọc nước" hoài tan vỡ..
Hạnh phúc trần.. mang mang xót xa.

Như người lưu lạc kiếp tha phương
Diễm phúc một ngày quy cố hương.
Tử sinh trầm thống.. thôi hò hẹn
Đời vui bên khúc nhạc Chân thường..

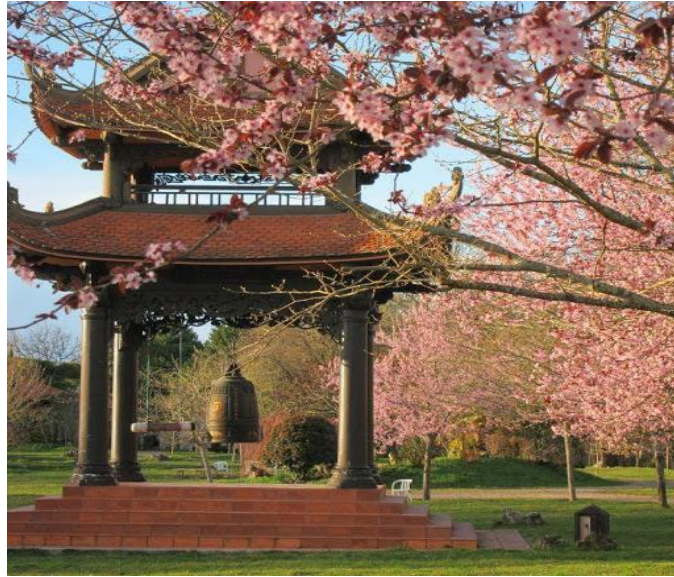
Thích Tánh Tuệ

Giấc Thu

Mùa thu rong bước trên ngàn
Đừng theo chân nhé, trần gian muôn phần!
Võng đong đưa một giấc thiền
Xua mây xuống đậu ngoài hiên ta bà.
Bóng tùng thấp thoáng xa xa
Nghe trong thỉnh lặng ngân nga chuông chùa
Vàng thu chiếc lá sang mùa
Theo sầu vụn cổ cũng vừa rụng rơi.
Nghiêng nghiêng nắng lụa trên đồi
Chiều qua chậm chậm bóng thời gian phai.
À ơi, cát bụi miệt mài
Ngủ đi, tâm niệm trần ai phiêu bồng !..
Như ngày thơ dại giấc nồng
Bên đời có ngọn từ phong vỗ về.
Nhân gian nay khép hẹn thề
Sớm mai thức giấc Bồ đề nở hoa,
Trần tâm sương khói nhạt nhòa
Vén màn sinh tử, bước qua ngậm ngùi.
Mùa thu dỗ giấc trên đồi
Lay ta tỉnh mộng, một lời Tâm kinh
Thiên thu trôi xuống phận mình
Ơ hay.. muôn kiếp gặp ghềnh, là mơ!
Trái si mê rụng ơ hờ
Nụ cười lan tận bến bờ.. trạm nhiên.

Thích Tánh Tuệ

Tự Tình Xuân

Xuân nào.. mây trắng thông dong
Bất Giác khởi niệm.. xuống dòng tử sinh,
Lạc trong Sắc, Pháp, Hương, Thinh..
Mở to mắt, chẳng nhớ mình là ai.
Quên rồi " Diện mục bốn lai "
Nụ cười xa dấu thiên thai nhạt nhòa.
Giật mình, cõi thế không hoa!
Cũng vừa lúc bóng chiều tà đầu non.
Xuân đi, xuân đến dập dồn
Còn xa cố quận hồn còn vắng xuân.
Dù bao kiếp nửa đường trần
Xuân trong cõi mộng đẹp lòng chút thôi !
Khi nào.. Tuệ giác lên ngôi
Từ bi hoa nở.. đất trời Vĩnh Xuân.

Thích Tánh Tuệ

Tự Tri

Nhiều lắm Phù Du sống một ngày
Đời mình cũng rứa, có ai hay,
Điểm mộng đêm qua thành triệu phú
Thức giấc, bật cười.. vẫn trắng tay!
Nhà dẫu trăm gian ngủ một giường
Bạc vàng chất chứa ngấp trong rương
Một cơn gió ác thành thiên cổ
Thần thức ngục tù trong vãn vương.
Dẫu ta quen biết đầy thiện hạ
Mấy kẻ quan hoài cho.. nén hương?
Tơ tình bao mối thành xa lạ
Mình lẻ loi đi, Nghiệp dẫn đường.
Vô thường một sớm làm cây chổi
Quét lá mùa thu, quét mạng người.
Nếu hay vạn sự là mây nổi
Thì giờ nắm nú hoặc buông lời?
Nhiều lắm trăm năm một kiếp người
Đến rồi ai cũng phải Đi thôi.
Hãy sống sao cho đầy ý nghĩa
Để buổi xuôi tay miệng mỉm cười..

Thích Tánh Tuệ

Mai Nở Hiên Trăng

Nửa đêm gió thoảng hiên chùa
Hồ như.. trời đất gọi mùa xuân sang
Nhà sư bước khỏi thiền sàng
Lặng nhìn mấy giọt trăng vàng nhẹ buông.
Tỉ tê giọng để đêm trường
Ru đời say mộng, phố phường ngủ yên.
Một cành mai nở bên hiên
Chùng như tận cõi vô biên giạt mình.
Mệnh mang đây chốn hữu tình
Xuân lai, xuân khứ giữa nghìn chiêm bao..
Nửa đêm nhe nhẹ xuân vào
Hiên chùa mai nở ngọt ngào dưới trăng
Nhà sư cười nụ lằng lằng
Hồn tan vỡ mộng bao lần viễn du..
Trong khoảnh khắc, trọn thiên thu
Hạc bay qua lớp sương mù lãng quên.
Thênh thang cõi ấy không tên
Bồng về giữa cánh mai bên hiên chùa
Mai cười hội ngộ trăng xưa
Sư vừa thoát lũ kiếp mơ , Xuân về!.

Thích Tánh Tuệ

Cứ ngỡ nhà tu không biết yêu?
Sống không tình cảm, sống cô liêu
Tháng ngày chỉ biết câu kinh kệ
Chôn đời trong nếp sống quạnh hiu.
Vỡ lẽ... nhà tu cũng biết yêu!
Mà không yêu một, lại yêu nhiều.
Sang, hèn, đẹp, xấu.. đều yêu cả
Tim này không biết rộng bao nhiêu!
Cứ tưởng nhà tu chẳng biết buồn
Ai dè có lúc... lệ thầm tuôn,
Thương đời thống khổ hoài mê đắm
Chẳng biết phương nao hướng cội nguồn...
- Đã thế, còn không thương mến nhau!
Lại gây chông chắt những cơn đau.
"Đường đời chật chội hoài chen lấn"
Cửa đạo thanh thang.. mãi lắc đầu!
Cứ tưởng nhà tu chẳng biết cười
Ngờ đâu.. "hàm tiếu" rạng trên môi.
Du hành bất chợt dừng chân lại
Vui thấy người kia giúp đỡ người...
Cứ ngỡ nhà tu chẳng có Tình
Ai ngờ... tình rộng tới muôn sinh.
Cỏ, cây, sông, núi.. đều ôm trọn
Mà vắng bên lòng những sắc, thanh...
.. Vẫn yêu như gió qua màn lưới
Chẳng vương vào đâu, trút cạn tình
Nắm tay bằng hữu cùng đi tới
Lòng rộng niềm thương trong tiếng Kinh.
Cứ nghĩ nhà tu sống lạ lùng
Đâu dè... tâm đẹp, ý bao dung.
Sông Hằng bao nước tình bao lượng
Có sống gần ai mới tận cùng

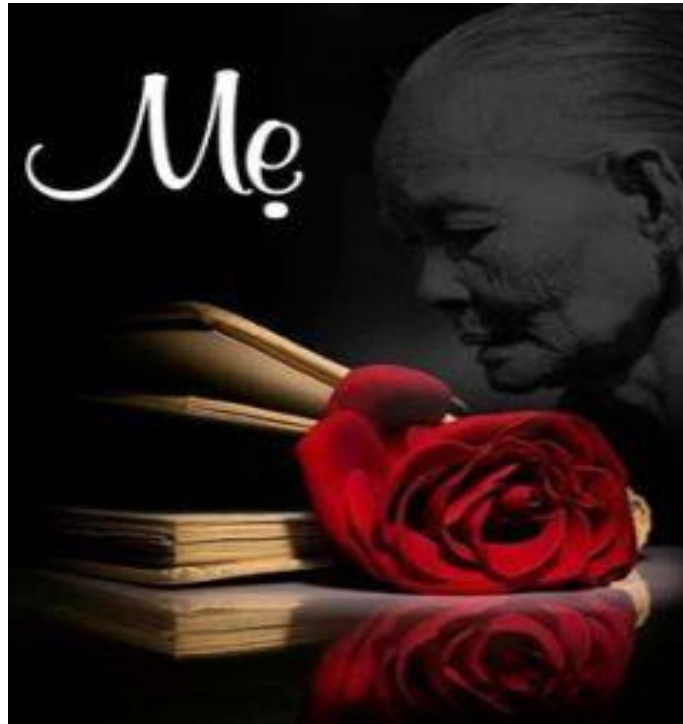
Thích Tánh Tuệ

Khúc Nguyệt Quỳnh

Đêm nghiêng một đóa Quỳnh hương nở
Ngan ngát ru hồn ai lãng quên.
Thùy miên trong cõi đời sinh tử
Sực tỉnh, trăng tàn, quá nửa đêm..
Khuya nao thiền khách chờ hoa nở
Chén trà chưa nguội đã chiêm bao.
Nắng đêm loang loáng cài song cửa
Thức giấc hoa phai tự lúc nào!
Nghìn xưa hoa với đời như mộng
Nở đóa vô thường trong cõi mê .
Chỉ thoáng trần tâm vừa giao động
Khuất lấp trăm năm một nẻo về .
Đêm lắng, hoa vời thiên thu lại
Ai cười vỡ nát mộng hằng sa.
Xưa mê ôm cõi đời si dại
Đâu ngờ ... muôn kiếp vốn không hoa!..
Trăng lên soi rặng hồn nhân thế
Bụi ngời bóng đổ xuống dòng sông.
Hiên chùa một nụ Quỳnh Hương hé
Ai vừa... hội ngộ khắp mênh mông...

Thích Tánh Tuệ

TIẾNG RU NGÀN ĐỜI

" Gió mùa thu mẹ ru con ngủ
Năm canh chày thức đủ trọn năm."
Lời Mẹ ru dịu dặt tựa dương cầm
Đưa con trẻ âm thầm vào giấc ngủ ...
Mẹ ru con... cho cúc vàng chóng nộ
Cho đêm sang nhả nhủ gió thu về.
Mẹ ru tình chan chứa một vùng quê
Từng đêm ánh trăng về soi bóng mẹ.
Mẹ ru con trong chuỗi ngày thơ bé
Vững đong đưa theo tiếng mẹ ru hời .
Khi bên trời lác đác giọt sương rơi
Mẹ vẫn thức ngồi ru con đêm vắng .
Ôi bóng mẹ như tượng thần lẳng lặng
Nhìn con thơ trong giấc ngủ say nồng .
Đêm muôn trùng Tình Mẹ ngát menh mông
Trăng thốn thức soi tấm lòng của mẹ .

Mắt mẹ hiền dấu chân chim đã kẻ
Thời gian trôi tóc mẹ đã phai màu
Bàn tay gầy hằn những vết lo âu
Vì đời mẹ dãi dầu bao khuya sớm .
Dòng sữa mẹ nuôi đời con khôn lớn
Thương con thơ lòng chẳng gợn ưu phiền .
Ôi ngọt ngào dòng sữa mẹ thiêng liêng!
Cho con uống đượm khắp miền thân thể .
Ân tình mẹ rộng sâu như trời bể
Ngàn lời thơ chẳng kể hết ơn Người
Mượn cung đàn muôn điệu, tiếng thơ khơi
Tạ ơn mẹ, tạ ơn Người sinh trưởng .
Mang ơn mẹ, mang ơn nhiều vô lượng
Lời ru xưa âm hưởng chẳng phai tàn .
Thu lại về.... vàng lá rụng ngoài sân
Con viễn xứ chạnh lòng thương nhớ mẹ .
Hoàng hôn xuống chuông chùa ngân nhè nhẹ
Kính Vu Lan trầm ấm vọng vang lời
Dù mai này đời chia rẽ đôi nơi
Con vẫn nhớ tiếng ru hời của mẹ.
Ai xuôi ngược trong cuộc đời dâu bể
Vu Lan về... lòng nhớ Mẹ chẳng ai ?...

Thích Tánh Tuệ

GẬP GHỀNH SÔNG MÊ

Có người đứng giữa đôi bờ
Bao lần tự hỏi.. biết giờ về đâu?
Quay qua ngó lại, bạc đầu..
Ngập ngừng, bịn rịn, chìm sâu giữa đời.
Đôi dòng kẻ ngược, người xuôi
Đôi bờ lặn đạn, tới lui muộn phiền.
Tay này muốn vịn cửa Thiền
Tay kia dẹt mộng.. trần duyên sa đà,
Lên rừng, nhớ tưởng phồn hoa
Ngồi nơi phố mộng trắng ngà đầu non.
lắm khi gối mỏi chân mòn
Mà hồn chưa mỏi, đời còn mê say
Mắt vừa hướng tới nẻo mây
Vội che khuất bởi bàn tay nhân tình.
Dùng dằng trong chốn tử sinh
Khi nì, lúc nọ... Hỏi mình về mô ?
Dưới lòng nôi một nắm mờ
Biết rồi sao vẫn lửng lơ nẻo về ?
Cây Si với Cội Bồ Đề
Nghiêng đôi bóng đổ nặng nề cõi đêm.
Chợt Vô thường đến gọi tên
Chỉ còn dư lệ trên miên ăn năn.
Xưa kia nếu chẳng dùng dằng
Biết đâu thanh thản nhọc nhằn Tử, sinh!
Trầm luân vì nợ Thế tình
Mong manh hồn nhỏ gặp ghềnh sông mê...

Thích Tánh Tuệ

Chưa..

Chưa đi thì chẳng có về
Chưa đến thì cũng chẳng hề ở đây.
Chưa vui vì cuộc sum vầy
Thì đâu buồn.. sẽ một ngày chia xa?
Chưa lại, thì đâu có qua
Chưa bình minh.. chẳng bóng tà huy phai .
Chưa thức, đâu biết đêm dài
Chưa chờ, đâu thấy tháng ngày lê thê..
Chưa yêu, ai biết nào nề
Lạy dài " ba chữ " ê chề nhân sinh.
Chưa cô độc, kiếp một mình
Thì đâu thương những tâm tình tái tê.
Chưa lạnh lẽo lúc Đông về
Nào thương .. cơ nhớ bên hè phố đêm.
Chưa một lần biết lặng im
Sao ta nghe được nhịp tim mọi người!
Chưa hề khóc, chẳng biết cười
Chưa cho.. sao tận lòng ngời nổi vui.
Chưa nhìn xuống.. để ngậm ngùi..
Thì chưa biết " Tạ ơn đời " một phen .
Chưa tha thứ được nhỏ nhen
Rằng mà.. xóa sạch thói quen giận hờn!.
Chưa hay kiếp sống chấp chờn
Nhọc nhằn thương, ghét, thua, hơn.. còn dài..
Chưa lần đến trước Phật đài
Rầu rầu sáu nẻo gọi hoài ... chạy quanh..
Chưa lặng thầm ngắm mộ xanh
Bôn ba, tất bật... để thành hư vô.
Và chưa biết tiếng " Nam Mô.."
Tình trần chưa cạn, chưa khô nặng nề...
Chưa Đi thì chẳng có Về
Chưa Sinh thì Tử chẳng hề gọi tên
Sau mưa, trời vẫn nắng lên
Cửa Vô Sinh vẫn rộng thênh đơi người..
Thiên thu có dáng Phật cười
Còn ta, thấp thoáng bên đời này thôi !!!

Thích Tánh Tuệ

Kathmandu chiều hạ vàng

Mở mắt, nhắm mắt

Thích Tánh Tuệ

Có khi mở tròn xoe mắt
Mà trong Tâm tối mịt mùng.
Có khi ngồi yên nhắm mắt
Mà đèn tâm vụt sáng trưng.
Nhiều khi đôi mi khép lại
Còn Tâm đi chợ ngoài tê.
Mở to mắt nhìn thực tại
Đẹp thay, chiếc lá Bồ Đề!
- Đôi khi ta cần nhắm mắt
Trước bao cám dỗ cuộc đời.
Sau lưng đóa hồng tươi thắm
Một bầu gai nhọn người ơi!..
- Đôi khi cần nên mở mắt
Rõ ràng nhịp bước bàn chân.
" Cửa sổ tâm hồn " trải rộng
Rồi thương nỗi khổ tha nhân..
Mỗi ngày ta nên nhắm mắt
Nhìn lại một ngày đã qua.
Mình thở nhịp đời sâu sắc
Hay là sống vội, qua loa...
Từng ngày ta nên " mở mắt "
Nhìn cho rõ mặt người thương.
Mẹ ơi, tóc chiều đã bạc
Biết đâu.. mai nhớ vô thường..
Đêm sâu vào miền tĩnh lặng
Nhắm mắt làm cuộc hội thần.
Để mai xuôi đời cơn áo
Hiểu rằng mọi thứ... phù vân...
Lắm khi hằng nên mở mắt
Để thấm thía đời bể dâu.

Đằng sau còn gì để lại
Hay là..." sỏi đá.. cần nhau.."?
" Mở mắt " để rồi " nhắm mắt "
Có gì thực " của Ta " đâu!
Kìa, bóng chiều rơi khuất núi
Nghìn thu.. bụi cũng qua cầu...

Vội

Thích Tánh Tuệ

Vội đến, vội đi, vội nhạt nhòa
Vội vàng sum họp vội chia xa.
Vội ăn, vội nói rồi vội thở
Vội hưởng thụ mau để vội già.
Vội sinh, vội tử, vội một đời
Vội cười, vội khóc vội buồn lo.
Vội thương, vội ghét, nhìn nhau lạ!
Vội vã tìm nhau, vội rã , rời...
Vội bao nhiêu kiếp rồi vẫn vội
Đuổi theo hạnh phúc cuối trời xa.
Ngoài hiên đâu thấy hoa hồng nở
Vội ngày, vội tháng, vội năm qua.
Cứ thế nghìn thu đời vẫn vội
Mặt mũi ngày xưa không nhớ ra.
" Đáy nước tìm trăng " mà vẫn vội
Vội tỉnh, vội mê, vội gặt gà...
Vội quên, vội nhớ vội đi, về
Bên ni, bên nó mãi xa ghê!
Có ai nẻo Giác bàn chân vội ?
" Hỏa trạch " bước ra, dứt não nề...

Cõi Không Mây .

Sáng nay mây đi lạc
Vào thung lũng núi này
Giật mình dăm con hạc
Vỗ cánh ngà vụt bay .
Mây mỗi mê lười biếng
Ngủ vùi trên rừng cây
Bỗng chuông chùa vọng đến
Chao động khóm mây đầy ..
Ngôi chùa bên kia núi
Có một vị sư thầy
Vừa thỉnh hồi chuông sớm
Cõi lòng không mây bay..

Thích Tánh Tuệ

Đất mẹ bao tình

Có những sớm từng bước chân nhè nhẹ
Ta chợt nghe đất thở dưới chân mình.
Nghe cây lá ngọt ngào từ đất Mẹ
Dâng hương đời , thương mến mọi hàm linh.
Ta quỳ xuống thật gần ôm hôn đất
Nhu trợn đời mặt đất chở chuyên ta.
Được truyền trao bài học sâu xa nhất
Lòng bao dung , chấp nhận rất nhu hòa.
Đời lắm lúc cho ta nhiều biến động
Đất ân cần hiến tặng những mầm xanh.
Người mấy độ cho nhau niềm tuyệt vọng
Đất yêu thương dâng trái ngọt , cây lành.
Rồi mai đây ta trở về với đất
Nằm nghe chân thiên hạ bước âm vang ,
Bước yên bình như vỗ về mặt đất
Bước không hồn , vội vã , bước hoang mang...

Thích Tánh Tuệ
Vía Địa Tạng 7. 2010

Gương xưa^(*)

01/10/2010 09:00:00

*... Trên hoang mạc tử sinh
Bước lữ hành cô độc
Chênh vênh một bóng hình
Đổ dài bên triền dốc.
Lần qua vùng khó nhọc
Không một bóng cây già
Bụi mù cùng gió lốc
Nắng quái bóng làn da.
Người , lòng vẫn thiết tha
Miệt mài theo định hướng
Trực chỉ chốn Phật đà
Cầu pháp màu vô thượng.
Sắc son cùng lý tưởng
Thà gục chết giữa đường
Còn hơn quay đầu lại
Sống giữa lòng quê hương.
Ôi ! chí nguyện siêu phương
Nghìn năm còn lưu dấu
Vì Phật pháp miên trường
Sáng soi đời mai hậu.
Ngài là sao bắc đẩu
Giữa sa mạc muôn trùng
Gương xưa hoài chiếu diệu
Một tấm lòng kiên trung ...*

Thích Tánh Tuệ

(*) Cảm tác về Ngài Đường Huyền Trang khi học Duy Thức

AI HAY!

*Ai hay trong một tách trà
Có hồ sen ngát mượt mà dâng hương
Ai hay trong gió ngàn phương
Đã mang hơi thở trùng dương xanh ngời
Tay em cầm mảnh giấy rời
Nhìn sâu... chiếc lá trên đời nằm im .
Ai hay trong một cánh chim
Chở theo nỗi nhớ trái tim xa nhà.
Hữu thân giữa chốn Ta Bà
Là vương bóng dáng hằng sa luân hồi
Ngửa bàn tay dưới mặt trời
Lặng nhìn, hội ngộ bao đời xa xôi...
Nên người nào có xa tôi!
Tôi và thế giới chẳng rời xa nhau .
Khi người mang vết thương sâu
Hồn tôi lân mẫn nguyện đau vì người
Khi người nở một nụ cười
Bàn chân tôi bước thanh thoi nhịp cùng .
Ai hay một trái tim nồng
Mở ra ôm được muôn lòng thế gian!*

Thích Tánh Tuệ

Có hề chi!

*Hề chi một chiếc lá rơi .
Mùa thu vẫn cứ đẹp ngời nhân gian.
Gió lay giàn mướp hoa vàng,
Lời ru mẹ vẫn nồng nàn, mệnh mông...*

*Hề chi một đóa xuân hồng
Bình minh nở thắm, chiều trông phai tàn.
Trong vườn còn huệ, còn lan
Người ta đâu chỉ ngó ngang hồng thôi ?.*

*Hề chi một ánh sao rơi
Bầu trời đêm vẫn tuyệt vời ngàn sao.
Ánh sao lịm tắt phương nào
Con đóm đóm nhỏ tự hào sáng hơn!*

*Hề chi, vắng chợ buồn
Người ta vẫn cứ bán buôn rộn ràng.
Đầu thôn, cuối xóm, giữa làng
Ai vì chợ vắng vội vàng hỏi thăm ?.*

*Hề chi thiếu một thẻ trầm
Mà bàn thờ Bụt lặng thầm khói hương.
Sư đi hóa độ hoảng dương
Điệu ra tiếp khách thập phương thể thầy.*

*Hề chi con sáo xa bầu
Mà đàn sáo nọ từ rày lặng im.
Có con nào nhọc bay tìm
Còn chẳng giọng hót trong tim bạn bè .*

*Hề chi trên lối khuya về
Đèn đường vụt tắt, nặng nề bước ai .
Nắng khuya vắng vắng canh dài
Không đèn còn ánh trăng cài ngõ đêm.*

*Hề chi một phận đời riêng
Buông hơi nằm xuống mà nghiêng đất trời.
Thiếu ta, đời cũng vậy thôi!
Ta là hạt bụi giữa đời bao la...*

Thích Tánh Tuệ
Bodhgaya mùa lạnh 12. 2011

Nguồn: <https://theodaunhulai.com/tho-thien/>

www.thienquan.net